

efter de 5 Aars Forløb atter udgav Skriftet, inden en Tredjemand havde udgivet det, generhvervede han sin Forfatterret, og havde en Tredjemand udgivet det, stod han konkurrerende over for ham. Som jeg før forklarede, var man gaaet et Skridt videre med Forlaget i Fjor, og i Aar gør man det hderligere Skridt, at man i og for sig anerkender Forfatterretten fuldt ud uden Hensyn til, om Skriftet udgives igen eller ikke. Jeg er som sagt enig heri, men dog kun til en vis Grad. For Udvalget i Fjor stod det klart — jeg antager i alt Fald, at det var Grunden — at man blot ved at stryge disse to Paragraffer let vilde kunne komme til at gaa selvsølgelig ikke Forfatterretten men selve Forfatteren som Person for nær. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at Forfatteren som Person har efter den nuværende Ret lige over for Forlæggeren Ret til atter at udgive sit Skrift, naar Forlæggeren i 5 Aar har ladet det være udsolgt, uden paa ny at oplægge det, og jeg ser ingen Grund til at fratage ham den Ret, som han som sagt har efter den nuværende Lovgivning, og det var ogsaa, antager jeg, i Anerkendelse heraf, at Udvalget i Fjor stillede et Forslag om Tillegg til § 9, hvorved dette hævedes. Man kan naturligvis fra et strengt juridisk Standpunkt sige, at har en Mand en Gans afhændet sin Ret til sit Værk uden Forbehold til en Forlægger, maa han ogsaa finde sig i, hvorledes Forlæggeren behandler det. Det ved jeg nok, man kan sige, men som sagt, dels kan man gøre gældende, at den nuværende Ret ikke er saadan, og at man dog vel kan forsvare at blive staaende paa det nuværende Retshandpunkt, og dels maa jeg dog mene, at saaledes som Forholdet praktisk er, staaer Forfatteren og Forlæggeren i 9 Tilfælde af 10 ikke økonomisk talt som Egemænd lige over for hinanden. Vi kunne ikke sammenligne i saa Henseende vore Forhold med Forholdene i store Lande som Frankrig, hvor der findes store Forfatterforeninger, som nok skulle vide at gøre Forfatterens Interesse gældende lige over for Forlæggeren. Saaledes ere Forholdene ikke her. Forholdene her ere saaledes for den unge, fremadstræbende Forfatter, naar han i det hele taget vil have sine Skrifter udgivne, at han maa finde sig i de Betingelser, som vedkommende Forlægger paatvinger ham; derfor er det billigt og naturligt, at Lovgivningen fastlægger visse Regler til hans Beskyttelse. Samtidig hermed vil jeg omtale den § 27, som har været foreslaaet de to sidste Aar, men her er udeladt en Paragraf, som gjorde det muligt for en Forfatter at forbyde under visse Betingelser ny Udgivelse

af sit Skrift, hvis han mente, at hans Skribent- eller personlige Værdi stod sig bedst derved. Jeg indrømmer, at hvis man fuldstændig kun vil holde sig til Forfatterretten, som dette Forslag her gør, og ikke paa nogen Maade vil erkende, at Forfatteren personlig kan generhverve den Ret, han har afhændet, hvorledes saa hans Forlægger end stiller sig lige over for ham med Hensyn til Skriftet, under den Forudsætning — indrømmer jeg — maa ogsaa konsekvent og naturlig § 27 falde bort, men under den Forudsætning, at man indrømmer, at det kan være rigtigt og naturligt, at Forfatteren under visse Betingelser kan, selv om han kontraktmæssig har afhændet sin Ret, generhverve den, finder jeg, at § 27 naturlig og rimelig meget vel lader sig forsvare. End mere maa jeg mene, at den Bestemmelse, som Udvalget i Fjor havde foreslaaet i § 10 lige over for Opførelse til Fordel for en Forfatter, som havde afhændet sin Opførelsesret for bestandig, maa siges at være naturlig og rigtig; thi hvad en Bog angaar, selv om den ikke udgives paa ny, kan dog den, som særlig interesseres sig derfor, saa den at læse, den findes jo paa de offentlige Biblioteker, saa den er ikke helt ude af Verden i den Form, i hvilken den er offentliggjort; men det er ikke Tilfældet med et Stykke, som er bestemt til Opførelse, det er for saa vidt ude af Verden, naar det ikke længer opføres. Derfor finder jeg, at der saa meget mere kan være Grund til at hævede den Regel, som Udvalget i Fjor foreslog, og som jeg netop tror har været Meningen med § 18 i Loven af 1857, selv om denne Paragraf ikke var udtrykt saa tydelig og bestemt, at den har kunnet gøres gældende ved Domstolene. Hvad Forholdet mellem Kreditor og Forfatter angaar, kan jeg ikke se rettere, end at der paa en retfærdig og ligelig Maade deles imellem dem ved dette Forslag. Det oprindelig af mig i 1890 forelagte Lovforslag, gav Kreditor for stor Ret, og det samme turde være Tilfældet med det i Fjor forelagte Forslag; men dette Forslag her har taget et rimeligt Hensyn til, hvad der af Udvalget i Fjor blev foreslaaet, og det forekommer mig, at den Affattelse, her er tænkt, er fuldt ud forsvarlig og fornuftig. Hvad Kunstnerretten angaar, skal jeg kun omtale et enkelt Punkt, nemlig den i det tidligere Forslag opførte § 40, hvori det bestemtes, at naar 10 Aar ere forløbene efter Udløbet af det Aar, i hvilket Kunstværket er blevet offentlig Ejendom, eller med Kunstnerens Vilje har været offentlig udstillet . . . skal det være